

2) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze sądy krajowe winny w toczących się przed nimi sporach zastosować powołany artykuł z urzędu czy też na wniosek jednej ze stron ?

(¹) Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej stanowiące załącznik 1 C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu zawarte w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. (Dz.U. L 336, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Högsta domstolen z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Unibet (London) Ltd i Unibet (International) przeciwko Justitiekanslern (Szwecja)

(Sprawa C-432/05)

(2006/C 36/47)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony postanowieniem Högsta domstolen z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Unibet (London) Ltd i Unibet (International) przeciwko Justitiekanslern (Szwecja).

Högsta domstolen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wymóg prawa wspólnotowego, zgodnie z którym krajowe przepisy proceduralne powinny zagwarantować osobie prywatnej rzeczywistą ochronę jej praw wynikających z prawa wspólnotowego, należy interpretować w ten sposób, że skarga, której przedmiotem jest stwierdzenie, iż niektóre krajowe przepisy prawa materialnego naruszają art. 49 WE, jest dopuszczalna, w przypadku gdy zgodność tych przepisów z powołanym artykułem może zostać sprawdzona jedynie w trybie pytania prejudycjalnego, np. w ramach powództwa o odszkodowanie, postępowania dotyczącego naruszenia krajowego przepisu prawa materialnego albo sądowej kontroli?
2. Czy ten wynikający z prawa wspólnotowego wymóg rzeczywistej ochrony prawnej oznacza, że krajowy porządek prawny powinien zapewnić tymczasową ochronę prawną, dzięki której w stosunku do osoby prywatnej nie

obowiązują krajowe przepisy prawne stojące na przeszkodzie w wykonywaniu prawa, które osoba ta wywodzi z prawa wspólnotowego, w celu umożliwienia jej wykonywania tego prawa i to do momentu ostatecznego orzeczenia przez sąd krajowy w przedmiocie istnienia tego prawa?

3. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy w przypadku wątpliwości odnośnie do zgodności przepisów krajowych z prawem wspólnotowym sąd krajowy przy rozpatrywaniu wniosków o udzielenie tymczasowej ochrony praw opartych na prawie wspólnotowym powinien stosować krajowe przepisy dotyczące przesłanek takiej tymczasowej ochrony, czy też powinien w takim przypadku stosować kryteria wspólnotowe?

4. W przypadku odpowiedzi na pytanie trzecie, że należy zastosować kryteria wynikające z prawa wspólnotowego, jakie są te kryteria?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Handens tingsrätt z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie karnej przeciwko Larsowi Sandströmowi

(Sprawa C-433/05)

(2006/C 36/48)

(Język postępowania: szwedzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Handens tingsrätt z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie karnej przeciwko Larsowi Sandströmowi.

Handens tingsrätt zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. a) Czy dyrektywa 2003/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. zmieniająca dyrektywę 94/25/WE w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do łodzi rekreacyjnych sprzeciwia się przepisom krajowym, które zabraniają używania skuterów wodnych poza publicznymi drogami wodnymi i wodami, dla których właściwe organy miejscowe wydały pozwolenie zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie skuterów wodnych (1993:1053, ze zmianą w 2004:607)?

- b) Czy dopuszczalność zakazu wskazanego w pkt 1 lit. a) zależy od tego, czy przy rozpatrywaniu kwestii pozwolenia na podstawie § 3 ust. 1 właściwy organ miejscowy zastosował się do zasady, zgodnie z którą pozwolenie powinno zostać wydane w każdym razie dla wód spełniających kryteria zawarte w pkt 1 — 3?
2. Ponadto, czy art. 28 — 30 WE sprzeciwiają się w sposób ogólny, czy jedynie w okolicznościach wskazanych w pkt 1 lit. b) krajowym przepisom dotyczącym zakazu używania skuterów wodnych, wskazanym w pkt 1 lit. a)?
3. Niezależnie od powyższego, czy brak podania do wiadomości Komisji, zgodnie z dyrektywami 83/189/EWG i 98/34/WE, nowego zakazu dotyczącego skuterów wodnych, wydanego w dniu 20 czerwca 2004 r., sprzeciwia się takim przepisom krajowym, jak te, o których mowa powyżej?
3. Czy zgodnie z art. 39 WE Państwo Członkowskie może odmiennie traktować osoby mające miejsce zamieszkania w regionie przygranicznym, które pracują w innym Państwie Członkowskim, nakładając na nie wyraźnie wyższe obciążenia niż na osoby nie mające miejsca zamieszkania w regionie przygranicznym, lecz które również pracują w innym Państwie Członkowskim?
4. Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która prowadzi prawie całkowicie swą działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim (A) może powoływać się na zasadę „największego uprzywilejowania”, jeśli Państwo Członkowskie przewiduje korzystniejsze opodatkowanie wobec innych mieszkańców prowadzących również prawie całkowicie działalność zawodową w trzecim Państwie Członkowskim (B)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Beroep Antwerpen z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie 1. Lucien De Graaf, 2. Gudula Daniels przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-436/05)

(2006/C 36/49)

(język postępowania: niderlandzki)

W dniu 5 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Beroep Antwerpen z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie 1. Lucien De Graaf, 2. Gudula Daniels przeciwko Belgische Staat.

Hof van Beroep Antwerpen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy rozporządzenie (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do uzupełniającej składki na wypadek kryzysu (ACB) ustanowionej w prawie krajowym, która ma na celu alternatywne finansowanie zabezpieczenia społecznego?
2. Czy na podstawie art. 39 WE Belgia może zobowiązać osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Belgii, lecz prowadzącą swą działalność zawodową (prawie) całkowicie w innym Państwie Członkowskim do opłacania składki na wypadek kryzysu w celu finansowania zabezpieczenia społecznego, jeśli osoba ta nie jest objęta systemem zabez-

pieczenia społecznego w Belgii, lecz w państwie zatrudnienia, podczas gdy wszystkie inne osoby mające miejsce zamieszkania w państwie miejsca zamieszkania zobowiązane do opłacania składki na wypadek kryzysu są objęte systemem zabezpieczenia społecznego w Belgii?

3. Czy zgodnie z art. 39 WE Państwo Członkowskie może odmiennie traktować osoby mające miejsce zamieszkania w regionie przygranicznym, które pracują w innym Państwie Członkowskim, nakładając na nie wyraźnie wyższe obciążenia niż na osoby nie mające miejsca zamieszkania w regionie przygranicznym, lecz które również pracują w innym Państwie Członkowskim?
4. Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która prowadzi prawie całkowicie swą działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim (A) może powoływać się na zasadę „największego uprzywilejowania”, jeśli Państwo Członkowskie przewiduje korzystniejsze opodatkowanie wobec innych mieszkańców prowadzących również prawie całkowicie działalność zawodową w trzecim Państwie Członkowskim (B)?
5. Czy art. 39 WE lub jakikolwiek inny przepis stoją na przeszkodzie temu, by państwo miejsca zamieszkania odmówiło możliwości odliczenia podatkowego składki na ubezpieczenie na wypadek choroby osobie mającej miejsce zamieszkania prowadzącej prawie całkowicie działalność zawodową w innym Państwie Członkowskim, jeśli do takiego odliczenia mają prawo zarazem mieszkańcy państwa miejsca zamieszkania oraz mieszkańcy państwa zatrudnienia, którzy nie korzystają ze swobody przepływu pracowników?
6. Czy art. 39 WE lub jakikolwiek inny przepis stoją na przeszkodzie temu, by państwo miejsca zamieszkania uzależniło możliwość odliczenia podatkowego składek na ubezpieczenie na wypadek choroby między innymi od tego, by umowy ubezpieczenia na wypadek choroby były zawierane z funduszem ubezpieczeń zdrowotnych uznanym przez państwo miejsca zamieszkania, podczas gdy według ustawodawstwa tego ostatniego nie jest możliwe, by mieszkańcy tego państwa korzystający ze swobody przepływu pracowników zawierali umowy dodatkowego ubezpieczenia na wypadek choroby z takimi funduszami?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, str. 2)